

บทที่ ๒

สภาพแวดล้อมทาง เศรษฐกิจและความต้องการ เงินทุน เพื่อการอุตสาหกรรม

ประเทศไทยเป็นประเทศเกษตรกรรม แรงงานของประเทศกว่า ๘๐ % เป็นแรงงาน เกษตร แต่ก็ เป็นแรงงานเกษตรที่มีรายได้ในอัตราค่อนข้างต่ำ สู้ค่าจ้างแรงงานในครัวเมืองซึ่งทำงาน ทางหัตถกรรมและอุตสาหกรรมไม่ได้ นายไพเราะ ไพรอนันต์ ได้เขียนไว้ว่า

"การเปรียบเทียบมูลค่าผลิตภัณฑ์ประชาชาติขั้นต้นต่อคนงานหนึ่งคน ในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ปรากฏว่าคนงานในเกษตรกรรมก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์ ประชาชาติขั้นต้นในประเทศ มีมูลค่าเฉลี่ยต่อหนึ่งคน ๓,๖๖๔ บาท และ คนงานในทางอุตสาหกรรม หัตถกรรม รวมทั้งการชุบแร่โลหะ และ อโลหะธาตุ มีมูลค่าเฉลี่ยต่อหนึ่งคน ๑๓,๒๔๑ บาท

จะเห็นได้ว่ากิจการอุตสาหกรรมก่อให้เกิดผลิตภัณฑ์มีมูลค่าสูง กิ่งนั้น ถ้ามีจำนวนคนทำงานในสาขานี้มากขึ้น ก็จะทำให้มูลค่าผลิตภัณฑ์ในประเทศ สูง และทำให้ประเทศมีความมั่งคั่งมากขึ้น การที่จะย้ายคนทำงานจาก สาขาเกษตร หรืออื่น ๆ มาทำงานในอุตสาหกรรมให้มากขึ้น ก็จะต้อง มีโรงงาน เครื่องจักรกล และอุปกรณ์การผลิตช่วยสนับสนุนโรงงาน และอุปกรณ์การผลิตในอุตสาหกรรมนั้น จะมีได้ก็ด้วยจากการลงทุน"

ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน

ประเทศไทยซึ่ง เป็นประเทศที่กำลัง เร่งพัฒนาอุตสาหกรรมอยู่ในขณะนี้ เป็นที่ยอมรับกันว่า

* นายไพเราะ ไพรอนันต์, "การส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม" วารสารนักบัญชีแห่งประเทศไทย ปีที่ ๑๔ เล่มที่ ๑ (กันยายน ๒๕๐๔), หน้า ๒๓

เงินทุนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ในการที่จะผลักดันเศรษฐกิจให้รุดหน้าเป็นไปตามเป้าหมายที่วางแผนไว้ในระยะต่าง ๆ ของเศรษฐกิจ แต่การขาดแคลนเงินทุนยังเป็นปัญหาที่ประเทศไทยยังแก้ไม่ตก ธนาคาร-กรุงเทพฯ ฯ ได้เขียนไว้ในบทความเรื่อง "วิชีชนชาวต่างประเทศมาลงทุน" ไว้ดังนี้ ^๒

"การขาดแคลนเงินทุน เป็นปัญหาที่ประเทศไทยยังแก้ไม่ตก เพราะนอกจากการระดมเงินทุนภายในยังมีได้กระทำกันอย่างเต็มที่แล้ว ถึงแม้ว่าหลังจากที่ได้มีการตั้งคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนขึ้น จะมีชาวต่างประเทศมาลงทุนในประเทศไทยเป็นจำนวนไม่น้อย แต่ทุนเหล่านี้ส่วนใหญ่มิได้รับการ "ค้ำท้าย" ไปในทางที่จะเป็นประโยชน์แก่เศรษฐกิจของประเทศอย่างสูงสุด ดังนั้น ปัญหาการขาดแคลนเงินทุนจึงยังมีอยู่ต่อไป และถึงแม้ประเทศไทยจะมีสถาบันเงินทุนประเภทระยะปานกลาง คือบริษัทเงินทุนเพื่อการอุตสาหกรรม ซึ่งเปิดโอกาสให้อุตสาหกรรมภายในประเทศกู้ยืมเงินได้ในอัตราดอกเบี้ยที่ถูกต้องก็ตาม ก็ปรากฏว่าบริษัทเงินทุนมีกำลังทุนอยู่น้อยมาก และยังไม่เพียงพอกับความต้องการของอุตสาหกรรมภายในประเทศที่ขยายตัวออกไป"

สิ่งจูงใจและปัจจัยต่าง ๆ ในการสร้างบรรยากาศการลงทุนในประเทศไทย

สิ่งจูงใจที่สำคัญสำหรับการลงทุนนั้น ประเทศไทยของเรามีอยู่แล้วเป็นส่วนใหญ่ เช่น มาตรการยกเว้นภาษี การให้สิทธิกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ตามสมควรแก่การอุตสาหกรรม ลดอากรขาเข้าห้ามผ่านผลิตภัณฑ์ชนิดเดียวกันกับผู้ที่ได้รับการส่งเสริมเข้ามาในราชอาณาจักรภายในกำหนดระยะเวลาขึ้นอากรขาเข้า งดหรือลดภาษีการค้า ถ้าส่งผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายต่างประเทศ และรัฐไม่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมแข่งขันกับกิจการของผู้ที่ได้รับการส่งเสริมแล้ว เป็นต้น ซึ่งเหล่านี้ เป็นสิ่งที่รัฐบาลกำหนดขึ้น

^๒ ธนาคารกรุงเทพฯ ฯ จำกัด วิชีชนชาวต่างประเทศมาลงทุน สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ (อาทิตย์ที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๐) หน้า ๒๕

สำหรับในส่วนที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจทั่วไปนั้น สิ่งที่น่าสนใจประการแรกก็คือ รายได้ ประชาชาติที่สูงขึ้นตามลำดับ ในประเทศที่มีรายได้สูงขึ้นนั้น เชื่อกันว่าจะทำให้ประชาชนและธุรกิจ มีการออมมากขึ้น ดังนั้น โอกาสของอุตสาหกรรมในการหาทุนโดยการขายหุ้นก็ดี การกู้ยืมก็ดี อาจทำได้ง่ายขึ้น ในบางประเทศข้อความข้างต้นอาจไม่เป็นจริงนัก ถ้ารายได้ที่สูงขึ้นนี้ถูกแบ่ง กระจายออกไปยังบุคคลเป็นจำนวนมาก แต่ในประเทศไทยเนื่องจากธุรกิจมักเป็นของบุคคลเดียว หรือครอบครัว หรืออีกอย่างหนึ่งประชาชนส่วนใหญ่ยังไม่นิยมถือหุ้นบริษัท ดังนั้น กำไรหรือเงิน บันผลจึงไม่กระจายเป็นส่วนย่อย ๆ แต่ยังเป็นก้อนอยู่ในมือของบุคคลส่วนน้อยที่เป็นเจ้าของบริษัท และถ้าความเชื่อของนักเศรษฐศาสตร์ที่ว่า เมื่อบุคคลใดก็ตามมีรายได้สูงขึ้น อัตราการออมต่อ รายได้ของตนเมื่อคิดเป็นเปอร์เซ็นต์แล้วจะสูงขึ้นเป็นความจริงแล้ว นั่นก็หมายความว่า ในสภาพ ที่เป็นอยู่นี้ทำให้ประเทศไทยได้เปรียบประเทศอื่นที่มีบริษัทเป็นสาธารณะ ที่มีผู้ถือหุ้นกระจุกกระจาย มากมาย ซึ่งสิ่งนี้เป็นารชกเซยขอเสียหยาที่มีผู้กล่าวกันขอย ๆ ว่าบริษัทสาธารณะของเราไม่ แพรหลาย จึงยากที่จะดึงเงินของประชาชนมาลงทุนได้ แต่ความจริงเงินในมือประชาชนนั้นอาจ ถูกดึงผ่านช่องทางอื่น ๆ ให้เข้ามาลงทุนได้อีกหลายทาง

อีกประการหนึ่งที่น่าสนใจเกิดสำหรับนักลงทุนก็คือ โดยเหตุที่รายได้ของประเทศไทย นั้นตกอยู่ในมือของคนกลุ่มน้อยดังกล่าวแล้ว ดังนั้น โครงการที่ลงทุนไปแล้วน่าจะได้รับผลตอบแทน ดี จึงควรเป็นการผลิตสินค้าที่มี Income Elasticity สูง นั่นคือ สินค้าที่ผู้มีได้เป็นนัก เศรษฐศาสตร์เรียกว่า "สินค้าฟุ่มเฟือย" จริงอยู่ สินค้าที่มี Income Elasticity ต่ำ ยังเป็นที่ต้องการอยู่สำหรับประชาชนส่วนใหญ่ แต่อำนาจการซื้อไม่มี เพราะอำนาจการซื้อตกอยู่ ในมือของคนกลุ่มน้อยซึ่งอิ่มตัวเสียแล้ว สำหรับสินค้าจำเป็น หรือ Income Elasticity ต่ำ

นอกจากนั้น ลักษณะพิเศษทางเศรษฐกิจของประเทศไทยอีกประการหนึ่งก็คือ ในระยะ ๔-๕ ปีมานี้ ประเทศไทยกลายเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวในย่านนี้ และยิ่งไปกว่านั้นยังมีทหารต่างชาติ เข้ามาอยู่ประจำ และเข้ามาพักผ่อนเป็นครั้งคราวอีกเป็นจำนวนมาก จึงมีช่องว่างเกิดขึ้นอีกเป็นจำนวน- มาก ในโอกาสของการลงทุนเพื่อสนองความต้องการของชนต่างชาติ บุคคลเหล่านี้เข้ามาใช้จ่ายเงิน ทำให้รายได้ของประเทศสูงขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เข้ามาช่วยกินช่วยใช้ ซึ่งถ้ารัฐบาลไม่หาทางแก้ไข ก็อาจทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อได้ง่าย ๆ มาตรการที่เป็นผลให้ภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรงไม่เกิด ก็ ได้กระทำกันอยู่ ๒ ทาง คือ การเร่งอุตสาหกรรมในประเทศ (เพราะเกษตรกรรมเร่งยากกว่ามาก)

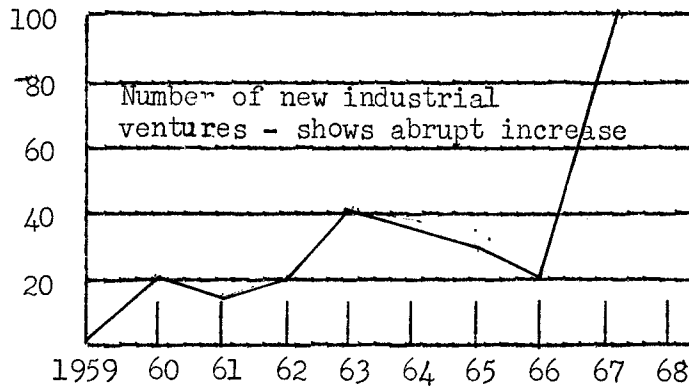
และผ่อนปรนให้มีการส่งซื้อสินค้าจากต่างประเทศให้มากขึ้น ทางออก ๒ ทางนี้ จะเห็นว่าทางแรก ย่อมจะเหมาะสมกว่าด้วยประการทั้งปวง

ในบทความของธนาคารกรุงเทพ^๓ ได้กล่าวถึงคำวิจารณ์ของ นายเฮนรี เคินส์ อธิการมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการพาณิชย์ ว่า ถ้าจะเปรียบประเทศไทยกับพม่า ซึ่งเป็นประเทศเพื่อนบ้านแล้ว จะเห็นได้ว่าเศรษฐกิจของประเทศไทยซึ่งเป็นประเทศที่มีระบบเสรีได้เจริญรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว เป็นผลให้รายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้นโดยเฉลี่ยมากกว่าร้อยละ ๗ ต่อปี นับตั้งแต่ ๒๕๐๓ มา แต่พม่าก็เป็นประเทศที่รัฐบาลเป็นผู้ควบคุมระบบเศรษฐกิจ และเข้าประกอบการเสียเองเป็นส่วนใหญ่ กลับมีเศรษฐกิจที่ทรุดโทรมลงมากกว่าในอดีต และมีภาวะเงินเฟ้อที่น่ากลัวอีกด้วย ฉะนั้น นายเคินส์ จึงมีความเห็นว่าประเทศไทยเป็นประเทศที่เหมาะสมแก่การลงทุน

นายเคินส์ ได้กล่าวต่อไปว่า ประชาชนคนไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลชั้นนำของ ประเทศนั้นล้วนแต่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ทั้งนี้เนื่องมาจากประเทศไทยไม่เคยถูกระดมทหารอำนาจ บิดครองดังเช่นประเทศเพื่อนบ้านของตน จึงให้มีเสถียรภาพทางเศรษฐกิจและการเมืองมาเป็น เวลานาน และเป็นรากฐานของความเจริญรุดหน้าในยุคแห่งการพัฒนาปัจจุบัน นอกจากนั้น ถึงแม้ ประเทศไทยกำลังเผชิญการแทรกซึมบ่อนทำลายจากผู้ก่อการร้ายในภาคอิสานและภาคใต้ก็ตาม แต่การดำรงชีวิตของชนชาวไทยก็เป็นไปอย่างราบรื่นกว่าในประเทศที่พัฒนาแล้วบางประเทศเสียอีก กล่าวคือ คนไทยสามารถหว่านหาถิน หรือเดินทางท่องเที่ยวไปยังทุกท้องถิ่นของประเทศโดยอิสระ และรัฐบาลไม่เคยหวงห้ามหรือกีดกันการเลือกอาชีพ การนับถือศาสนา การประกอบธุรกิจ การเป็นเจ้าของที่ดิน ฯลฯ ของประชาชนแต่อย่างใด และในขณะเดียวกัน เงินตราของไทย ก็เป็นเงินที่มีเสถียรภาพเทียบเท่ากับเงินแฟรงค์ของสวิสเซอร์แลนด์ที่เดียว ส่วนเงินตรา ต่างประเทศและทองคำของไทยก็มีอยู่มากมายพอที่จะอุดหนุนการซื้อสินค้าเข้าได้ถึง ๑ ปีเต็ม ในยามฉุกเฉิน นอกจากนี้ ผลผลิตทางการเกษตรของไทยก็ขยายตัวอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทำให้ รายได้ที่เป็นเงินตราต่างประเทศจากการส่งสินค้าเหล่านั้นออกเพิ่มพูนมากขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนใน- สาขาอุตสาหกรรมนั้นก็มิใช่น้อย เพราะได้มีการค้นพบแหล่งทรัพยากรเพิ่มขึ้นเพิ่มเติมอยู่เสมอ

^๓ Ibid., P. 30

นิตยสาร Asian Industry ได้แสดงสถิติตัวเลขความเจริญรุดหน้าทาง
อุตสาหกรรมของประเทศไทยไว้ควยกราฟข้างล่าง

การพัฒนาอุตสาหกรรมของรัฐบาล

การพัฒนาอุตสาหกรรมของประเทศไทยนั้น สภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติเป็นผู้
รับผิดชอบในการกำหนดแผน ทั้งที่มีอยู่และที่จะมีเพิ่มขึ้นต่อไปอีกเป็นขั้น ๆ ส่วนการส่งเสริมในทาง
ปฏิบัติให้เป็นไปตามแผนนั้น มีหน่วยงานอื่น ๆ รับผิดชอบไปปฏิบัติ

แผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาตินั้น ได้เริ่มตั้งแต่ ๑ มกราคม ๒๕๐๔ โดยได้มีพระ-
บรมราชโองการโปรดเกล้าให้ประเทศไทยใช้แผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ ระหว่างระยะเวลา พ.ศ.
๒๕๐๔ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๖ และ พ.ศ. ๒๕๐๗ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๙ ในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาอุตสาหกรรม
นั้น ได้กำหนดนโยบายและแนวทางการดำเนินงานไว้ ซึ่งผู้เขียนขอกล่าวถึงอย่างย่อ ๆ ดังนี้

๕ T.K. Seshadri, "Thai Bid for U.S. Capital" Asian Industry
Vol. IV No. 7 (July, 1968) P. 25

๕ สำนักงานสภาพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ แผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติ
พ.ศ. ๒๕๐๔ - ๒๕๐๖ - ๒๕๐๙ ระยะที่สอง (พ.ศ. ๒๕๐๗ - ๒๕๐๙) (พระนคร : บริษัทประชาชน
จำกัด ๒๕๐๗) หน้า ๑๙ - ๒๐

๑. ส่งเสริมให้เอกชนลงทุนเพื่อประกอบการอุตสาหกรรมให้มากขึ้น รวมทั้งรัฐจะไม่ตั้งกิจการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่แข่งขันกับเอกชน และจะช่วยเหลือค้ำประกันการสาธาณูปโภค การขนส่ง การหาตลาด

๒. ช่วยเหลือดำเนินงาน สํารวจ ศึกษา วิจัย แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ เพื่อเป็นประโยชน์ในการประกอบกิจการอุตสาหกรรม

๓. ส่งเสริมอุตสาหกรรมขนาดย่อมและในครอบครัว โดยให้บริการด้านวิชาการ และการส่งเสริม ตลอดจนช่วยเหลือด้านการเงินและตลาด

การพัฒนาเศรษฐกิจในระยะเวลาดังกล่าวได้เสร็จสิ้นลงแล้ว โดยประสบผลสำเร็จอย่างดียิ่ง ส่วนแผนพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติระยะ ๕ ปีที่ ๒ นั้น สภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติได้กำหนดไว้ดังนี้^๖

"The objective adopted in the Second Plan is to accelerate industrial development in order to bring about a structural change in the economy and assure balanced growth. Major industrial development policy is concentrated on private industrial investment promotion, particularly, those industries which utilize indigenous raw materials, and earn or save foreign exchange. Adequate provision of infra-structural facilities, technical services, training, fiscal and monetary incentives, and financial assistance in the form of industrial loans are envisaged for the development of both large and small-scale industries. Meanwhile, the Government will restrict the establishment of new industrial state enterprises to compete with private sector, excepting the field of public utilities. At the same time, greater attention will be paid to the development of industrial estates.

006096

^๖ The National Economic Development Board, Summary of The Second Five-year Plan (1967 - 1971) (Bangkok: Government House Printing Office, 1966), P 19

The proposed development expenditure for this sector is envisaged at approximately 885 million baht which is about 1.6 % of the total development expenditures of the Second Plan, as compared to 2,600 million baht or 7.9 % of total development expenditures during the First Plan period. This is due to the fact that most of the industry sector's financial allocation in the First Plan has represented the budget expenditures in support of the industrial state enterprises which is declined under the Second Plan. This reflects the policy of restricting the establishment of new state enterprises and investing only to improve the efficiency of present facilities, and emphasizing better organization and management techniques.

During the Plan period it is anticipated that industrial production will increase at least 11 percent annually while its share in the value of total gross domestic product will rise to 13.7 by 1971. Several measures have been adopted by the Plan to facilitate private industrial investment. In addition to continuing programs of industrial finance, management development and industrial research, new projects have been initiated to strengthen the small scale industries which must serve as the base for future growth. Major programs in industrial development included in the Plan are as follows:-

Industrial Promotion

Considerable progress was achieved in promoting domestic and foreign investment during the First Plan period. The Board of Investment, since the adoption of the Industrial Promotion Act in 1960, has issued 390 promotion certificates to various companies with the total working capital amounting to 10,000 million baht. In addition, it is anticipated that during the Second Plan 90 promotion certificates will be issued annually. Particular emphasis will be put on industries based on indigenous raw materials. The Industrial Promotion Act will be revised so as to create a more favorable climate for private investment, particularly, to promote industrial investment outside Bangkok.

Additional capital funds will also be provided to the Industrial Finance Corporation of Thailand (IFCT) which will take a more active role. It is envisaged that demand for industrial loans from the IFCT will increase to a rate of 80 million baht annually over the Plan period.

During the Second Plan, several programs and measures will be adopted by the Government to accelerate the growth of industries. The establishment of a Small Industry Service Institute (SISI) will help to provide technical extensions and advisory services, management training, product design and market research services to the small industries. Credit facilities for small industries will be expanded, the Loan Board expects that loans to small industries will be made at a rate of at least 10 million baht a year during the Plan period. The activities of the Productivity Centre, standardization of the industrial products, industrial research and planning will be improved and expanded. The establishment of industrial estate at Rangsit, with communication and public utility facilities in the area of 500 rai, will be started in 1967. Setting up of new industrial estates in other regions will be encouraged during the Plan period.

การแก้ปัญหาการขาดแคลนเงินทุน

เงินที่เรานำมาใช้ในการลงทุนนั้น มาจากสองส่วนใหญ่ คือ ในประเทศ และจากนอกประเทศ ในวิสัยทัศน์ฉบับนี้จะจำกัดขอบเขต ไม่กล่าวเงินทุนจากนอกประเทศ และจะพิจารณาเฉพาะเงินทุนในประเทศเท่านั้น

ในประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างในประเทศไทยนั้น ได้กล่าวมาแล้วว่าเราเผชิญปัญหาการขาดแคลนเงินทุน และไม่เพียงเท่านั้น แต่อัตราการสะสมของเงินทุนก็ยังต่ำอีกด้วย หนทางแก้ปัญหานี้อาจได้ด้วยการยอมรับของประชาชน ธุรกิจ และมาตรการต่าง ๆ ของรัฐบาล ซึ่ง Agency for International Development⁷ ได้ชี้แนะมาแล้วดังนี้

⁷ Agency for International Development, Economics of Industrial Development. (Washington D.C. : ICA Lithograph Co.), P 13

๑. การออมของประชาชนโดยสมัครใจ - ขอนขึ้นกับการตัดสินใจออมของผู้มีรายได้อาจจำกัดการบริโภคเพียงใด ตามปกติเชื่อกันว่า การตัดสินใจบริโภคหรือออมขึ้นอยู่กับอัตราดอกเบี้ย ยิ่งอัตราดอกเบี้ยสูง ยิ่งชักชวนให้คนออมมากขึ้น

๒. การออมของธุรกิจ - การออมของธุรกิจนั้น กระทำในรูปกำไรสะสม ค่าสิทธิรอ และการสำรองเพื่อการขยายงาน ปกติเป็นแหล่งที่มาของเงินกู้ที่สำคัญสำหรับประเทศกำลังพัฒนา แต่ถึงแม้จะเป็นแหล่งสำคัญก็ตาม ก็ยังไม่เพียงพออยู่นั่นเอง แม้จะรวมกับการออมของประชาชน

๓. การบังคับกักเก็บ - รัฐบาลอาจบังคับผู้มีรายได้อีกสูงให้แบ่งเงินส่วนหนึ่งของรายได้ไว้ซื้อพันธบัตรรัฐบาล หรือธนาคารกลาง การกระทำดังกล่าวอาจไม่ได้ผล เพราะพันธบัตรอาจถูกขายก่อนวันถึงกำหนด หรือขายคืนโดยเสียส่วนลด ซึ่งถ้าหากกำหนดไว้ว่าห้ามถือถอนก่อนเวลา ผู้ถือพันธบัตรบางกรมอาจหาทางออกโดยการกู้ยืมมาใช้จ่ายก่อนจากผู้อื่น

๔. การเพิ่มภาษี - ซึ่งเท่ากับเงินส่วนหนึ่งออกมาจากรายได้ของประชาชนและธุรกิจ เพื่อนำมาลงทุนโดยรัฐบาล

๕. การลำดับความสำคัญของการตั้งสินค้าเข้า และการตั้งกำแพงภาษี เพื่อจำกัดการไหลเข้าของสินค้าบริโภค เพื่อไม่ให้ประชาชนที่ร่ำรวยมีโอกาสซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย ซึ่งได้ประโยชน์ทั้งเป็นการลดการบริโภคสินค้าที่ไม่จำเป็นลง และถ้าประชาชนบางส่วนยังบริโภคก็อาจจะทำให้รัฐบาลได้รับเงินมากขึ้น และถ้าต้องการใหม่มาตรการอื่นที่ได้อีกเพิ่มเติม จะต้องห้ามโรงงานในประเทศผลิตสินค้านำเข้าที่นั้นเสียด้วย มิฉะนั้นแล้วกำแพงภาษีที่เพิ่มขึ้นจะเท่ากับจูงใจให้มีการตั้งโรงงานผลิตสินค้าฟุ่มเฟือยเสียเอง

๖. นโยบายชาคุดทางการคลังของรัฐบาล - เป็นอีกวิธีหนึ่งของการสะสมทุนแก่การจ่ายของรัฐบาลในการชาคุดนี้ ต้องกระทำด้วยความระมัดระวัง ให้แน่ใจว่าเป็นการจ่ายเพื่อ

Social overhead และเครื่องมือเครื่องใช้ในการผลิตต่าง ๆ การจ่ายของรัฐบาลในลักษณะนี้ ไม่จำเป็นว่าจะต้องทำให้เกิดเงินเพื่อเสมอไป เพราะผลิตภัณฑ์ของประเทศจะสูงตามรายได้ที่เป็นตัวเลข

เงินทุนที่มีอยู่ของประเทศ ไม่ว่าจะโผล่มาจากแหล่งใดก็ตาม ต้องให้แน่ใจว่าจะถูกค้ำพวย ไปในทางที่จะผลิตสินค้าและบริการออกมา ในประเทศที่มาตรฐานการครองชีพต่ำ เงินทุนที่มีไม่ได้ หมายความว่าก่อให้เกิดการลงทุนโดยอัตโนมัติ เพราะจะถูกใช้ไปในทางการค้าแบบเก็งกำไร เพราะ เป็นวิธีการหากำไรที่ง่ายและเร็วกว่าอุตสาหกรรม หรือไม่ก็ถูกจับจ่ายไปในรายการทุ่มเพี้ยต่าง ๆ หรือไม่ก็ถูกลงทุนไปในที่ดิน ทำให้ราคาที่ดินสูงขึ้น แต่จะลงเสื่อที่จะลงทุนในเครื่องจักร ซึ่งขายยากและ จำนำจำนองยาก

การลงทุนของประชาชนนั้น มีกำไร เป็นเครื่องจูงใจ แต่กำไรนั้นจะไม่จูงใจให้คนทำ อุตสาหกรรมเลย ถ้าหากประชาชนหากำไรได้สูงกว่าจากการ เก็งกำไร หรือได้มาจากอำนาจการผูกขาด หรือการค้าที่ง่าย ๆ อย่างอื่น ๆ

สำหรับประเทศไทยนั้น นับว่าโชคดีที่รัฐบาลได้พยายามจูงใจและสนับสนุนการลงทุนด้าน อุตสาหกรรมในส่วนของ เอกชนด้วยวิธีการต่าง ๆ จนเกือบจะเรียกได้ว่าครบถ้วน วิธีการที่จะจูงใจ ให้ประชาชนหันมาลงทุนทางอุตสาหกรรม มาตรการของเรามีทั้งการประกันว่าจะไม่มีกรณีโอนทรัพย์สิน เป็นของชาติ หรือยึดทรัพย์สินของผู้ลงทุน รัฐจะไม่ประกอบกิจการอุตสาหกรรมขึ้นใหม่แข่งขันกับกิจการ ของเอกชนที่จะส่งเสริม ให้คนต่างชาติถือกรรมสิทธิ์ที่ดินได้ตามสมควรแก่การอุตสาหกรรม ยกเว้นภาษี เงินได้นิติบุคคลมีกำหนด ๕ ปี อนุญาตให้ต่างชาติมีมือหรือผู้ชำนาญการ เข้ามาในประเทศไทยได้ตามความ- จำเป็น อนุญาตให้ส่งเงินตราต่างประเทศออกนอกราชอาณาจักรในบางกรณี อนุญาตให้ส่งผลิตภัณฑ์ ไปจำหน่ายต่างประเทศ ยกเว้นภาษีการค้า ลดอากรขาเข้า ห้ามนำผลิตภัณฑ์ขึ้นศุลกากรกับผู้ที่ได้รับการ ส่งเสริมเข้ามาในราชอาณาจักรภายในกำหนดระยะเวลาขึ้นอากรขาเข้า งศหรือลดอากรขาออก ก- หรือลดภาษีการค้า ถ้าส่งผลิตภัณฑ์ไปจำหน่ายต่างประเทศ เป็นต้น

เหล่านี้ปรากฏอยู่ในพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนเพื่อการอุตสาหกรรม ซึ่งออกใน ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ และมีคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม ซึ่งได้แต่งตั้งขึ้นตาม

พระราชบัญญัติ มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการส่งเสริม การลงทุน โดยออกบัตรส่งเสริมให้แก่ผู้รับการลงทุน

ในขณะนี้ ผู้เขียนได้พยายามชี้ให้เห็นถึงลักษณะพิเศษต่าง ๆ ของเศรษฐกิจของประเทศไทย ตลอดจนบทบาทของรัฐบาลไทยในการจูงใจเพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ที่ต้องการลงทุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะเห็นพื้นฐานเกี่ยวกับการพิจารณาโครงการในแง่เศรษฐกิจ

ผู้เขียนได้ชี้ให้เห็นในขณะนี้ว่า เรามีทางจะสะสมเงินทุนของประเทศไทยด้วยวิธีอย่างไรก็ตาม ตลอดจนความจำเป็นที่จะต้องชักจูงเงินทุนที่จำกันั้นให้เข้ามาทางอุตสาหกรรมที่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เงินทุนของประเทศไทยของทางต่าง ๆ บางลงในอุตสาหกรรม มากน้อยและสะดวกเพียงใด ซึ่งอยู่กับความสามารถในการบริหารงาน ตลอดจนโอกาสและสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ของกิจการที่เป็นช่องทางเหล่านั้น ซึ่งได้แก่ สถานการณ์เงินต่าง ๆ ซึ่งจะให้เกิดความละเอียดถี่ถ้วนไป โดยจะ เริ่มตั้งแต่การกำหนดของประเทศไทย.